

Tilfælde nødvendigvis maa suppleres af vedkommende Commune, hvor de ere forsørgelsesberettigede, hvilket forekommer mig at være ligesaa sørgeligt og ubehageligt for de Vedkommende, som uanstændigt for Samfundet i det Hele. Idet jeg saaledes troer, at der fra Humanitetens Standpunkt Intet kan være at indvende mod det Vædringsforslag, som jeg havde stillet under Sagens 2den Behandling, og som nu er optaget igjen af flere ærede Rigsdagsmænd, saaledes kan jeg heller ikke troe, at der fra det finantsielle Standpunkt kan være nogen synderlig Betænkelse ved at gaae ind derpaa; det er dog kun 50 Rbd. mere om Aaret, vi forlange for disse gamle affældige Mænd, som have tjent Staten i en lang Række af Aar og udført deres byrdefulde og besværlige Embedsforretninger for en høist ringe og ubetydelig Betaling. Og ligesom det kan overskues i sin Heelhed, saaledes kunne vi ogsaa vide, at det ikke kan være ved i ret mange Aar, men successive maa aftage. Vi forlange her Intet for deres Koner og Børn, vi forlange kun, som sagt, 50 Rbd. om Aaret mere for enkelt Mand. Med Hensyn til det under Nr. 11 stillede Vædringsforslag antager jeg, at den ærede Forsamling ved den Maade, hvorpaa det er stillet, ikke vil finde stor Betænkelse at gaae ind derpaa, og jeg har ved personlige Samtaler med flere af de paagældende Personer overbevist mig om, at mange af dem ville ansee det for en stor Binding, om dette Forslag kunde gaae igjennem, og det Rentetab, der fra Statens Side er forbundet med at yde dem denne forøgede Understøttelse, er jo et af synderlig Betydning. Jeg skal saaledes tillade mig paa det Varmeste at anbefale de under Nr. 10 og 11 stillede Forslag til det ærede Things Bevaagenhed.

Varfod: Idet jeg skal tillade mig, at slutte mig i Cæter og Alt til min ærede Nabo, som i dette Dieblit havde Ordet, skal jeg ogsaa, ligesom han, erklære, at jeg veed, at en stor Mængde af de Personer, hvilke Forslaget under Nr. 11 nærmest angaaer, vil, hvis det bliver antaget, deri finde en stor Trøst,

med Hensyn til deres Fremtid, men ikke alene dette er Tilfældet. Det ærede Thing vil nemlig upaatvivlelig mindes, at, medens dette Forslag under forrige Behandling, stillet paa en noget anden Maade, kun blev forkastet med 33 Stemmer mod 28, blev det væsentligt forkastet paa Grund af de Betænkelse, som den forrige Finantsminister yttrede derimod; men, idet han yttrede disse Betænkelse, udtalte han tillige, at han ikke vilde have nogen Betænkelse ved, at Forslaget blev antaget, naar det blev rettet paa den Maade, hvorpaa nærværende Forslag nu er rettet, nemlig rettet saaledes, at vedkommende Personer ikke fik ubetinget Ret til at fordrø, hvad der indrømmes dem for et Aaremaal, udbetalt paa engang, men at derimod Finantsministeren blev bemyndiget til, hvor Omstændighederne maatte tale derfor, at lade dem udbetale Summen under Cæter. Idet Finantsministeren udtalte sig paa denne Maade, forekommer det mig, at der deri ligger en Sikkerhed for, at, hvis han nu var tilstede her i Thinget, vilde han ligesaa vist have understøttet det nærværende Forslag, som han fandt sig forpligtet til at imødegaae det forrige ved at fremhæve de Betænkelse, han nærede ved dets Antagelse. Jeg skulde mene, at deri ligger en temmelig betydelig Borgen for, at Forslaget da vilde være blevet antaget, ligesom det ogsaa er mig kjært at vide, at den nærværende Finantsminister, fra sit Standpunkt, ikke har Noget mod Forslaget at indvende. Dog skal jeg tillade mig ganske ærlig, at gjøre opmærksom paa en Forandring, som findes Sted med Hensyn til dette Forslag; der staaer nemlig i Forslagets 4de og 5te Linie, at de skulle have en aarlig Understøttelse „Lig Halvdelen af samtlige deres Embedsindtægter i det sidste Aar“ o. s. v.; i det ovenforelagte Lovudkast staaer der ikke „deres Embedsindtægter“ men „deres faste Gage“, og, som det ærede Thing vil skjønne, er der en Forskjel mellem Beløbet af „deres faste Gage“ og af „samtlige deres Embedsindtægter“.